

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდაერთი

პაპობის დაბრუნებისა და მერვე პრეზიდენტის წინასწარმეტყველური მნიშვნელობის გამოვლენა

Jeff Pippenger

2024-03-17

ჩვენ ამჟამად ძალზე გულდასმით ვაკვირდებით იმ ისტორიის წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს, როდესაც პაპობა კვლავ ბრუნდება დედამიწის ტახტზე, როგორც მერვე თავი, ანუ შვიდი თავიდან ერთ-ერთი. ამას ვაკეთებთ იმისათვის, რომ ზუსტად განვსაზღვროთ იმ ისტორიის წინასწარმეტყველური მახასიათებლები, როდესაც მერვე პრეზიდენტი, ანუ შვიდი პრეზიდენტიდან ერთ-ერთი, აღასრულებს პაპის მხედის ხატის ჩამოყალიბებას. ჩვენ ამ ჭეშმარიტებათა განხილვა დავიწყეთ ქარმელის მთითა და ჰეროდეს დაბადების დღით. ორივე წმინდა ილუსტრაცია წარმოადგენს შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელ საკვირაო კანონს, რომელიც ასევე წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეერთე მუხლში.

იგი შევა დიდებულ ქვეყანაშიც, და მრავალი ქვეყანა დაემხო; ხოლო ესენი გადაურჩებიან მის ხელს: ედომი, მოაბი და ამონის ძეთა უმთავრესნი. დანიელი 11:41.

მატყუარა ჩრდილოეთის მეფე ამ მუხლში დიდებულ ქვეყანაში შედის. ძველი ისრაელის ისტორიის მიხედვით, დიდებული ქვეყანა იუდას ქვეყანა იყო, და იგი წარმოდგენილი იყო, როგორც ქვეყანა, სადაც რძე და თავლი მოედინება; და ამ მიზეზით, სხვათა შორის, იგი დიდებული იყო. იგი დიდებული იყო იმიტომ, რომ ქრისტემ მის დედაქალაქ იერუსალიმს თავისი ტაძრის ადგილად ირჩევა და იმ ქალაქად, სადაც მან თავისი სახელის დამკვიდრება იწეა.

იმ დღიდან, რაც ეგვიპტის ქვეყნიდან გამოვიყვანე ჩემი ხალხი, არ ამომირჩევია ქალაქი ისრაელის ყველა ტომს შორის, რათა აშენებულყო სახლი, სადაც ჩემი სახელი იქნებოდა; და არც კაცი ამომირჩევია, რომ ჩემი ხალხის, ისრაელის, მმართველი ყოფილიყო; არამედ იერუსალიმი ამოვირჩიე, რათა იქ ყოფილიყო ჩემი სახელი, და დავითი ამოვირჩიე, რომ ყოფილიყო ჩემი ხალხის, ისრაელის, თავზე. 2 ნეშტთა 6:5, 6.

იუდას პირდაპირი მიწა იყო დიდების ქვეყანა პირდაპირი ძველი ისრაელისთვის, ხოლო ამერიკის შეერთებული შტატები არის სულიერი იუდას ქვეყანა, დიდების ქვეყანა სულიერი თანამედროვე ისრაელისთვის.

„როდესაც ის ქვეყანა, რომელიც უფალმა თავის ხალხს თავშესაფრად უბოძა, რათა მათ საკუთარი სინდისის კარნახისამებრ ეთაყვანათ მისთვის, ქვეყანა, რომლის თავზეც მრავალი წლის განმავლობაში ყოვლისშემძლეობის ფარი იყო გადაფარებული, ქვეყანა, რომელიც ღმერთმა დაასაჩუქრა იმით, რომ იგი ქრისტეს წმინდა რელიგიის საცავად აქცია,—როდესაც ეს ქვეყანა თავისი კანონმდებლების

მეშვეობით უარყოფს პროტესტანტიზმის პრინციპებს და მხარდაჭერას აღმოუჩენს რომაულ განდგომილებას ღვთის რჯულში ჩარევით,—მაშინ გამოცხადდება ცოდვის კაცის საბოლოო მოქმედება.“ Signs of the Times, June 12, 1893.

მას შემდეგ, რაც ყალბმა ჩრდილოეთის მეფემ დაიპყრო სამხრეთის მეფე (ყოფილი საბჭოთა კავშირი), ორმოცე მუხლში, 1989 წელს, იგი შემდეგ იპყრობს დიდებულ ქვეყანას (ამერიკის შეერთებულ შტატებს). ორმოცდამეთერთმეტე მუხლში სიტყვა „ქვეყნები“ დამატებული სიტყვაა და სრულად ზუსტი არ არის, რადგან კვირა კანონის დროს „მრავალნი“, რომელნიც დაეცემიან, არიან ადამიანთა კლასი, რომელთაც კვირა კანონის მოსვლამდე უწყოდნენ განსხვავება მეშვიდე დღის შაბათსა და მზის დღეს შორის.

შაბათის შეცვლა არის რომის ეკლესიის ხელისუფლების ნიშანი, ანუ ბეჭედი. ისინი, ვინც, მეოთხე მცნების მოთხოვნათა შეგნებული გაგებით, ირჩევენ ცრუ შაბათის დაცვას ჭეშმარიტის ნაცვლად, ამით პატივს მიაგებენ იმ ძალაუფლებას, რომლის მიერაც მხოლოდ არის იგი ნაბრძანები. მხეცის ნიშანი არის პაპისეული შაბათი, რომელიც სამყარომ მიიღო ღვთის მიერ დადგენილი დღის ნაცვლად.

„მაგრამ დრო მხეცის ნიშნის მისაღებად, როგორც ეს წინასწარმეტყველებაშია განსაზღვრული, ჯერ არ დამდგარა. გამოცდის ჟამი ჯერ არ მოსულა. ყოველ ეკლესიაში არიან ჭეშმარიტი ქრისტიანები, რომის კათოლიკურ ერთობასაც არ გამოვრიცხავთ. არავინ განიკითხება, ვიდრე ნათელი არ მიეცემა და მეოთხე მცნების სავალდებულო ძალას არ იხილავს. მაგრამ როდესაც გამოვა დადგენილება, რომელიც ყალბ შაბათს დააწესებს, და როდესაც მესამე ანგელოზის ხმამაღალი ძახილი ადამიანებს გააფრთხილებს მხეცისა და მისი ხატის თაყვანისცემის წინააღმდეგ, ზღვარი ცრუსა და ჭეშმარიტს შორის აშკარად გაივლება. მაშინ ისინი, რომლებიც კვლავაც განაგრძობენ ურჯულოებას, მიიღებენ მხეცის ნიშანს თავიანთ მუხლზე ან თავიანთ ხელზე.

„სწრაფი ნაბიჯებით ვუახლოვდებით ამ პერიოდს. როცა პროტესტანტული ეკლესიები საერო ძალაუფლებას შეუერთდებიან ცრუ რელიგიის მხარდასაჭერად, რომლის წინააღმდეგ დგომის გამო მათმა წინაპრებმა უმძიმესი დევნა დაითმინეს, მაშინ პაპური შაბათი ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებული ავტორიტეტით იძულებით დამყარდება. მოხდება ეროვნული განდგომილება, რომელიც მხოლოდ ეროვნულ დაღუპვაში დასრულდება.“ Bible Training School, February 2, 1913.

„მრავალთა“ ის ჯგუფი, რომლებიც მოახლოებული კვირა-კანონის დროს დაეცემიან, არიან ისინი, ვისაც პასუხი მოეთხოვებათ შაბათის ნათლისთვის — იმ ნათლისთვის, რომელიც იმ დროისათვის არის მოცემული და რომელიც წარმოადგენს გარდამტეხ წერტილსა და კრიზისს როგორც ეკლესიის, ისე ხალხთა ისტორიაში. ეს ჯგუფი არის ლაოდიკიური ადვენტიზმის ეკლესია, რომელმაც მიაღწია თავისი ხეტიალის დასასრულს ამბოხის უდაბნოში. სწორედ იქ არიან ისინი უფლის პირიდან სამუდამოდ ამოფრქვეულნი. ლაოდიკიური ადვენტიზმი არიან ისინი, ვინც მოწოდებულნი იყვნენ მესამე ანგელოზის ნათლისკენ, ან პირველ კადეშში 1844-იდან 1863 წლამდე ისტორიის ფარგლებში, ან მეორე კადეშში 2001 წლიდან კვირა-კანონამდე.

და უთხრა მას: მეგობარო, როგორ შემოხვედი აქ საქორწილო სამოსელის გარეშე? ხოლო იგი დადუმდა. მაშინ უთხრა მეფემ მსახურებს: შეუკარით ხელ-ფეხი, წაიყვანეთ იგი და გადაადგდეთ გარე სიბნელეში; იქ იქნება ტირილი და კბილთა ღრჭენა. რადგან მრავალნი არიან მოწოდებულნი, ხოლო მცირედნი — რჩეულნი. მათე 22:12-14.

მესამე ანგელოზის ხმა, იქნება ეს 1844 წელს თუ 2001 წელს, ქორწილზე მოწოდება იყო. „მრავალნი“, რომელნიც კვირადღის კანონთან არიან დამხოზილნი, სწორედ ის „მრავალნი“ არიან, რომელთაც უარყვეს ქრისტეს სიმართლის საქორწინო სამოსელი და ამის ნაცვლად გახდნენ რომის მეძავისადმი ათი მეფის საქორწინო კრების ნაწილი. იმ ქორწილისთვის ადამიანს შეუძლია საკუთარი სამოსელი შეინარჩუნოს, რადგან მათი სირცხვილის მოსაცილებლად მხოლოდ ის არის საჭირო, რომ ეწოდოთ იმ მეძავის გვართ, რომელიც ათ მეფეზე მეფობს.

და იმ დღეს შვიდი ქალი ჩაეჭიდება ერთ კაცს და ეტყვის: ჩვენ ჩვენსავე პურს შევჭამთ და ჩვენსავე სამოსელს ჩავიცვამთ; ოღონდ შენი სახელით ვიწოდებოდეთ, რათა ჩვენი სირცხვილი მოიხსნას. ესაია 4:1.

მათ პირველი საზრდოებრივი გამოცდა ვერ ჩააბარეს, რადგან აირჩიეს ეჭამათ საკუთარი პური, ზეციური პურის ნაცვლად. მათ მეორე გამოცდაც ვერ ჩააბარეს, სადაც ღმერთი უნდა განედიდებინათ მისი ხასიათის გამოვლენით, მაგრამ ამის ნაცვლად აირჩიეს საკუთარი სამოსლის ტარება. მათ მესამე განმასხვავებელი გამოცდაც ვერ ჩააბარეს, რადგან გამოავლინეს მხეცის სახელი (ხასიათი), ვინაიდან აირჩიეს ქრისტეს სახელის (ხასიათის) უარყოფა. მიზანი, რომლისთვისაც ნიმროდმა ააშენა ქალაქი (სახელმწიფო) და გოდოლი (ეკლესია) ბაბილონის პირველ მოხსენიებაში, იყო ის, რომ თავისთვის შეექმნა სახელი.

და თქვეს: აბა, ავიშენოთ ქალაქი და გოდოლი, რომლის წვერიცა მისწვდეს; და შევიქმნათ სახელი, რათა არ გავიფანტოთ მთელი დედამიწის ზურგზე. დაბადება 11:4.

სახელი ხასიათის სიმბოლოა, ხოლო მერვე მხეცის წინასწარმეტყველური ხასიათი, რომელიც შვიდთაგანაა, არის ეკლესიის (კოშკი) და სახელმწიფოს (ქალაქი) შერწყმის ორგვარი ბუნება. უკანასკნელი დღეების კრიზისში ადამიანები ორ კლასად გაიყოფიან.

„შეიძლება არსებობდეს მხოლოდ ორი კლასი. თითოეული მხარე მკაფიოდ არის აღბეჭდილი — ან ცოცხალი ღვთის ბეჭდით, ან მხეცისა და მისი ხატის ნიშნით. ადამის ყოველი ძე და ასული თავის მეთაურად ირჩევს ან ქრისტეს, ან ბარაბას. და ყველა, ვინც თავს არაერთგულთა მხარეს აყენებს, დგას სატანის შავი დროშის ქვეშ და მათ ბრალად ედებათ ქრისტეს უარყოფა და მისი შეურაცხმყოფელი მოპყრობა. მათ ბრალად ედებათ სიცოცხლისა და დიდების უფლის განზრახ ჯვარცმა.“ Review and Herald, January 30, 1900.

ერთი კლასი მხეცის ხატს წარმოადგენს, ხოლო მეორე კლასი ქრისტეს ხატს წარმოადგენს. ერთს ქრისტეს საქორწილო სამოსი ემოსება, ხოლო მეორე კლასს „თავისი საკუთარი სამოსი“ აცვია. ერთი კლასი ზეციური საზრდოთი იკვებება, ხოლო

მეორე — „თავისი საკუთარი პური“. კლასი, რომელიც თავის საკუთარ პურს ჭამს და თავის საკუთარ სამოსს ინარჩუნებს, წარმოადგენს იმ „მრავალთ“, რომლებიც მესამე ანგელოზის ხმამ მოუწოდა, და ისინი არიან ის „მრავალნი“, რომლებიც მალე მოსალოდნელი კვირა-დღის კანონის დროს დაეცემიან. მათი მცდელობა, გამოისყიდონ თავიანთი დაკარგული მდგომარეობა მაშინ, როცა მათი ხასიათები კვირა-დღის კანონის კრიზისში გამომჟღავნდება, არის ცრუ იმედი, თითქოს, თუ რომის მეძავის სახელს მიიღებენ, ამით მათი „სირცხვილი“ მოიხსნება.

იმ დროს, რჩეულთა მცირე რიცხვი აღიმართება როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასის ნიშანი, და შემდეგ, ორმოცდამეერთე მუხლში, ჩანს სხვა ჯგუფი, რომელიც ცრუმეფე ჩრდილოეთის ხელიდან „თავს აღწევს“. ორმოცდამეერთე მუხლში „თავს აღწევს“-ად თარგმნილი ებრაული სიტყვა ნიშნავს თავის დაღწევას ისე, თითქოს სრიალის გამო, და ამ განსაზღვრებაში გადმოცემულია აზრი იმისა, რომ წყალში საპნის ნაჭერი გიჭირავს ხელში და, საპნის სრიალის გამო, იგი ხელიდან გისხლტება. ამ სიტყვის მნიშვნელობის მთავარი ელემენტი, როდესაც იგი ებრაულ ენაში გამოიყენება, ის არის, რომ რაც უნდა იყოს ის, რაც თავს აღწევს, გაქცევამდე უკვე იმყოფებოდა იმის კონტროლის ქვეშ, რისგანაც თავს აღწევს.

ორმოცდამეერთე მუხლში სრულდება დრაკონის, მხეცისა და ცრუწინასწარმეტყველის სამმაგი ერთობა.

„ამერიკის შეერთებული შტატების პროტესტანტები პირველნი იქნებიან, რომლებიც გადაჭიმავენ თავიანთ ხელებს უფსკრულზე გადაღმა, რათა ჩასჭიდონ სულიერიზმის ხელი; ისინი გადაიწვდნენ უფსკრულზე, რათა ხელი ჩამოართვეან რომაულ ძალაუფლებას; და ამ სამმხრივი კავშირის გავლენის ქვეშ ეს ქვეყანა რომის კვალს გაჰყვება სინდისის უფლებათა გათელვაში.“ The Great Controversy, 588.

როდესაც შეერთებული შტატები კვირადღის კანონთან დაკავშირებით ხელს ჩაჰკიდებს გაერთიანებულ ერებსა და პაპობას, არსებობს ადამიანთა ერთი ჯგუფი, რომელიც მანამდე პაპობის ხელში იყო და რომელიც შემდეგ ყალბი ჩრდილოეთის მეფის ხელიდან „თავს აღწევს“. ეს ადამიანები ადრე პაპის ძალაუფლების მარწუხებში იმყოფებოდნენ. ეს ადამიანები ჰეროდეს დაბადების დღის ნადიმზე წარმოდგენილნი არიან იოანე ნათლისმცემლით, რომელიც მაშინ რომაულ საპყრობილეებში ტყვეობაში იმყოფებოდა და სიკვდილს ან ხსნას ელოდა. ადამიანთა ის კლასი, რომელიც კვირადღის კანონის დროს თავს აღწევს პაპობის ტყვეობას, წარმოდგენილია სამი ტომით და ამგვარად განასახიერებს თანამედროვე ბაბილონის სამმაგ შემადგენლობას.

ზუსტად იმ დროს, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის მეორე ხმა მოუწოდებს იმ ხალხს, გამოვიდნენ ბაბილონიდან, რათა არ ეზიარონ მის სასჯელებს, რომლებიც მაშინ უნდა დაიწყოს. ეს მეორე ხმა ქრისტეს ხმაა, მაგრამ იგი წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ხმას, რომლებიც მაშინ მესამე ანგელოზის უწყებას დიდი ხმით ქადაგებენ. როდესაც ისინი ხელს გაექცევიან (დამორჩილების სიმბოლოს), ისინი გაურბიან ჩრდილოეთის ცრუ მეფის ხელს, და შემდეგ პოულობენ ჩრდილოეთის ჭეშმარიტი მეფის ხელს.

ქარმელის მთაზე ბაალის წინასწარმეტყველნი მოისრნენ, და რამდენადაც ცრუ ღვთაების მამაკაცურ სახეს წარმოადგენენ, ისინი სახელმწიფოს აღნიშნავენ, ხოლო აშთოროთის წინასწარმეტყველნი ეკლესიას წარმოადგენენ. ელიამ ბაალის წინასწარმეტყველნი დახოცა და ამით მეექვსე სამეფოს დასასრული გამოკვეთა, თუმცა განდგომილი პროტესტანტიზმის რელიგია, სალომეთი წარმოდგენილი, კვლავაც წარმოდგენილი იყო. სალომე, განდგომილი პროტესტანტიზმი, როგორც სალომე, აცდუნებს ჰეროდეს, და ათი მეფე თანხმდება, რომ მერვე თავს, რომელიც შვიდი თავიდან იყო, ეკლესიისა და სახელმწიფოს კავშირში შეუდგნენ. სალომე ის არის, ვისაც სისხლის აღრევით ცოდვილ ჰეროდეს თავის გულში სწადია.

ხოლო მე გეუბნებით თქვენ: ყოველი, ვინც შეხედავს ქალს მისი გულისთქმით, უკვე იმრუშა მასთან თავის გულში. მათე 5:28.

ჰეროდესის გულში არსებულმა ინცესტურმა ვნებამ მათი ხორცი მის გულში შეაერთა, და ამიტომ იგი სალომესთან ერთი გახდა.

ამის გამო კაცი მიატოვებს თავის მამასა და დედას და მიეკვრის თავის ცოლს; და იქნებიან ისინი ერთ ხორც. დაბადება 2:24.

ჰეროდეს დაბადების დღის ნადიმზე ჰეროდე და სალომე გაერთიანდნენ, ხოლო ჰეროდე, რომელიც ახაბით იყო განსახიერებული, ჩრდილოეთის სამეფოს ათი მეფის თავია. მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს მიწიერი მხეცის მეექვსე სამეფო სრულდება, როდესაც რქები, რომლებიც ერთ რქად იქცნენ და ეკლესიისა და სახელმწიფოს რქების შეერთებას წარმოადგენენ (მხეცის ხატება), ელიას მიერ მოიკვეთება. შემდეგ სალომე აცდუნებს ჰეროდეს, ერთდება მასთან და არწმუნებს, რომ თავისი სამეფოს ნახევარი (მსოფლიო მასშტაბის სახელმწიფო) მის დედას (მსოფლიო მასშტაბის ეკლესიას) მისცეს. ამგვარად სალომემ ხელში ჩაიგდო ახაბზე და მის ათ ტომზე ძალაუფლება, რადგან ათივე მეფე ერთმანეთთან თანხმობაშია.

და ათი რქა, რომელიც იხილე, ათი მეფეა, რომელთაც ჯერ არ მიუღიათ სამეფო; არამედ ერთი საათით მიიღებენ ხელმწიფებას, როგორც მეფენი, მხეცთან ერთად. მათ ერთი აზრი აქვთ და თავიანთ ძალასა და ხელმწიფებას მხეცს მისცემენ. გამოცხადება 17:12, 13.

მხეცი, რომელსაც ისინი თავიანთ ძალაუფლებასა და ძალას აძლევენ, არის ის მხეცი, რომელზედაც მეძავი ზის. მხეცი წარმოადგენს ხატის ხასიათს, რომელიც ეკლესიისა და სახელმწიფოს გაერთიანებაა, სადაც ქალი (ეკლესია) აკონტროლებს ამ ურთიერთობას, რადგან ეს ლათინური ქორწინებაა, სადაც გვარი ცოლის სახელია და სადაც ქალი მართავს კაცს, ჭეშმარიტი საქორწინო ურთიერთობის წინააღმდეგ ამბოხებაში.

დედაკაცს უთხრა: დიდად გავამრავლებ შენს ტკივილსა და შენს ჩასახვას; ტკივილით შობ შვილებს; და შენი სურვილი იქნება შენი ქმრისადმი, და იგი იბატონებს შენზე. დაბადება 3:16.

ათი მეფე ერთი აზრისა და ერთი გულისანი არიან.

„გამოცხადება 17:13–14“ ციტირებულია. „ამათ ერთი აზრი აქვთ.“ იქნება საყოველთაო კავშირი ერთობისა, ერთი დიდი თანხმობა, სატანის ძალთა კონფედერაცია. „და მისცემენ თავიანთ ძალასა და სიმტკიცეს მხეცს.“ ამგვარად ცხადდება იგივე თვითნებური, დამთრგუნველი ძალაუფლება რელიგიური თავისუფლების, ღმერთის თაყვანისცემის თავისუფლების წინააღმდეგ სინდისის კარნახის თანახმად, როგორც წარსულში ცხადდებოდა პაპობის მიერ, როდესაც იგი დევნიდა მათ, ვინც გაბედავდა უარი ეთქვა რომანიზმის რელიგიურ წესებსა და ცერემონიებთან შეგუებაზე.

„უკანასკნელ დღეებში გასაჩაღებელ ბრძოლაში ღვთის ხალხის წინააღმდეგ გაერთიანდება ყველა გახრწნილი ძალა, რომელიც განუდგა იეჰოვას რჯულისადმი მორჩილებას. ამ ბრძოლაში მეოთხე მცნების შაბათი გახდება უმთავრესი სადავო საკითხი; რადგან შაბათის მცნებაში დიდი რჯულმდებელი საკუთარ თავს ცისა და მიწის შემოქმედად აცხადებს.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 983.

ათი მეფე, რომელთა წინამძღოლი აქაბი, ანუ ჰეროდეს, ჰეროდის ასულის, სალომეს მიერ არიან ცდუნებულნი. გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია, რომელიც საკვირაო კანონის დროს სალომეს — განდგომილი პროტესტანტიზმის ცრუ რელიგიის — მიერ არის ცდუნებული და რომელიც ადრე ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო იყო, ხელთ იგდებს ათი მეფის სამეფოს, რომელნიც ერთხმად თანხმდებიან, რომ თავიანთი სამეფოს ნახევარი კათოლიციზმის რელიგიას მისცენ. ისინი ამ ერთსულოვან გადაწყვეტილებას იღებენ, რადგან ყველა მეფე სალომეს მაცდური ცეკვით იყვნენ ცდუნებულნი. ისინი თანხმდებიან, რომ თავიანთი გაერთიანებული ძალა ჩააბან იმათ მოკვლის საქმეში, რომელთაც იოანე ნათლისმცემელი განასახიერებს.

მხეცს (გაერთიანებულ ერებს) მართავს უმაღლესი მეფე (იზებელის ასული). იზებელმა თავის ასულს უბრძანა, დაეწყო მრუშობითი და სისხლის აღრევით აღსავსე კავშირი ჰეროდესთან და სხვა მეფეებთან, ვინაიდან იგი მეძავთა დედაა. იგი საკუთარი ასულის მაჟანკალია. ჰეროდე, ახაბი და გაერთიანებული ერები ცრუ წინასწარმეტყველმა აცდუნა, რომელიც არის შეერთებული შტატები. შეერთებული შტატები წყვეტს მეექვსე სამეფოდ ყოფნას, როდესაც ბაალის წინასწარმეტყველნი მოიკლნენ, ხოლო აშთაროთის წინასწარმეტყველნი (სალომე) დაუყოვნებლივ ხდებიან მეშვიდე სამეფოს მმართველი ძალა, რადგან იგი მსოფლიოში იმეორებს იმას, რაც ახლახან ადასრულა შეერთებულ შტატებში.

მხეცი არიან მეფენი, რომელნიც მეძავის ასულთან ურთიერთობაში იმყოფებიან, ხოლო მეძავი არის დედაკაცი, რომელიც მხეცზე მბრძანებლობს. იესო რაიმეს დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოგვიდგენს. როგორც გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის რვა სამეფოს სახემ გახსნა დანიელის მეორე თავის რვა სამეფო, ასევე მხეცი და დედაკაცი, რომელიც მხეცზე ზის, ხსნის სხვა წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებას, რომელიც დაფუძნებულია იმაზე, რომ პირველი უკანასკნელს წარმოადგენს.

გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავი ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოებზე უკანასკნელი მინიშნებაა და ამიტომ მოითხოვს, რომ დანიელის მეორე თავი, რომელიც ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოებზე პირველი მინიშნებაა,

წინასწარმეტყველური აუცილებლობით ასევე რვა სამეფოს წარმოადგენდეს, რომელთაგან მერვე სამეფო შვიდთაგან იყო. აგრეთვე, მეჩვიდმეტე თავში ქალისა და იმ მხეცის სამსჯავრო, რომელზეც იგი ზის, წარმოდგენილი უნდა იყოს 1798 წელს მეძავის პირველ სამსჯავროში.

მეჩვიდმეტე თავის დასაწყისში ანგელოზმა იოანეს აუწყა, რომ მას უჩვენებდა დიდი მეძავისა და იმ მხეცის სამსჯავროს, რომელზედაც იგი ზის. პირველად, როდესაც მეძავი იქნა განკითხული, ეს სწორად არის გაგებული როგორც 1798 წელი, როდესაც პაპობამ თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო და დადგა აღსასრულის ჟამი. თუმცა, როდესაც წინასწარმეტყველურ ისტორიაში „აღსასრულის ჟამი“ არის წარმოდგენილი, ყოველთვის მოიპოვება ორი სასაზღვრო ნიშანი, რომლებიც ადამიანებით არიან სიმბოლურად გამოხატულნი. აარონისა და მისი ძმის, მოსეს, დაბადება იყო აღსასრულის ჟამი იმ ისტორიაში. ეს ორი სასაზღვრო ნიშანი წინასახედ ასახავდა იოანე ნათლისმცემლის დაბადებას და ექვსი თვის შემდეგ — მისი ბიძაშვილის, იესოსას, რითაც აღინიშნა აღსასრულის ჟამი იმ ისტორიისათვის. სამოცდაათწლიანი ტყვეობის დასასრულს, რომელიც 1798 წლის აღსასრულის ჟამს წარმოადგენს ტიპოლოგიურად, დარიოსი და მისი ძმისწული კიროსი არიან აღსასრულის ჟამის ორი სასაზღვრო ნიშანი. ისინი ერთად წინასახედ განასახიერებენ რეიგანსა და პირველ ბუშს 1989 წლის აღსასრულის ჟამში.

1798 წელი, რომელიც იყო აღსასრულის ჟამი, როდესაც დანიელის წიგნი მილერიტულ ისტორიაში გაიხსნა, განსაზღვრავდა კათოლიციზმის მხეცის პოლიტიკური ელემენტის წინასწარმეტყველურ სიკვდილს. ნაპოლეონის გენერალი ბერტიე უშუალოდ ვატიკანში შევიდა, პაპი დააპატიმრა და კათოლიციზმის მხეცის პოლიტიკური ძალაუფლება დაასრულა. ერთი წლის შემდეგ, 1799 წელს, ქალი, რომელიც საუკუნეთა განმავლობაში ამ მხეცზე იჯდა და რომელიც პაპით იყო წარმოდგენილი, ტყვეობაში გარდაიცვალა. მეძავის სამსჯავრო მოიცავს იმ მხეცზე გამოტანილ სამსჯავროსაც, რომელსაც იგი ერების სამართავად იყენებდა. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავი მიუთითებს როგორც მხეცის სამსჯავროზე, ასევე იმ მეძავზე, რომელიც მხეცზე ბატონობს და მასზე ზის.

„სამყარო სავსეა ქარიშხლით, ომითა და განხეთქილებით. მაგრამ ერთი მეთაურის — პაპის ძალაუფლების — ქვეშ ხალხები გაერთიანდებიან, რათა ღმერთს დაუპირისპირდნენ მის მოწმეთა პიროვნებაში.“ Testimonies, ტომი 7, 182.

მერვე თავი, რომელიც შვიდთაგანია, არის პაპური ძალაუფლება, რომელიც მეფობს იმ მხეცზე, რომელიც შედგება ათი მეფისაგან, რომელთაც მართავს მეძავის ასული, რომელიც ზის მხეცზე. მერვე სამეფოს ელემენტები, რომელიც შვიდთაგანია, უნდა გამოჩნდეს მერვე და უკანასკნელ პრეზიდენტში, რომელიც შვიდ პრეზიდენტთაგანია, როცა მხეცის ხატი ჩამოყალიბდება შეერთებულ შტატებში. რესპუბლიკანიზმისა და პროტესტანტიზმის განდგომილი რქების შეერთებას უნდა ჰყავდეს „თავი“, რომელიც იმეფებს მხეცის ხატზე, და ის მმართველი იქნება გამორჩეულად განსაკუთრებული დიქტატორი.

ჩვენ ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

ასაფის გალობა, ანუ ფსალმუნი. ღმერთო, ნუ დადუმდები; ნუ შეიკავებ დუმილს და ნუ იქნები მდუმარე, ღმერთო. რადგან, აჰა, შენი მტრები ხმაურს ტეხენ, და შენს მოძულეებს თავი აუმაღლებიათ. მზაკვრულ ზრახვას აწყობენ ისინი შენი ხალხის წინააღმდეგ და თათბირობენ შენს დაფარულთა წინააღმდეგ. თქვეს: მოდით, მოვსპოთ ისინი, რათა ერად აღარ იყვნენ და ისრაელის სახელი აღარ მოიხსენებოდეს. რადგან ერთსულოვნად ითათბირეს; შენს წინააღმდეგ შეკრულნი არიან: ედომის კარვები და ისმაელიანნი; მოაბი და ჰაგარელნი; გებალი, ამონი და ამალეკი; ფილისტიმელნი ტვიროსის მკვიდრებთან ერთად; აშურიც შეუერთდა მათ; დაეხმარნენ ლოტის ძეთ. სელა. ფსალმუნები 83:1–8.